

INTERVIEW GERARD VAN DEN TWEEL

Gerard van den Tweel heeft zijn supermarkten op de Nederlandse Antillen verkocht. Maar dat betekent niet dat de 73-jarige multimiljonair uit Nijkerk het rustiger aan gaat doen: hij is net een nieuw avontuur in Suriname gestart.

Annemieke van Dongen
Nijkerk

Op Curaçao, Bonaire en Aruba is hij waarschijnlijk bekender dan Albert Heijn. Zoals Nederlanders 'naar de Appie' gaan, gaan Antillianen 'naar Van den Tweel'. De naamgever van die supermarkten, die deze week zijn jubileum viert van een halve eeuw ondernemerschap, heeft zijn supermarktimperium op de Nederlandse Antillen vorige maand verkocht. Zijn naam blijft op de gevels prijken, maar zijn supermarkten op de ABC-eilanden zijn nu eigendom van een Jamaicaanse ondernemer.

Zijn kinderen hadden er geen interesse in, legt Gerard van den Tweel uit. „Ze zeggen: pap, dat was jouw speeltje. Zij zitten niet te wachten op die bedrijven 9000 kilometer verderop. Ik ben nu 73, dan moet je gaan nadenken. Ik was op die eilanden de grootste werkgever: zevenhonderd medewerkers waren van mij afhankelijk.“ Om er haastig aan toe te voegen: „Niet dat er trouwens iets met me gebeurt, hoor. Ik wil nog twintig jaar door.“

De verkoop leverde hem naar verluidt tussen de 70 en 80 miljoen euro op. Daarmee stijgt hij ettelijke plaatsen op de rijklijst van zakenblad *Quote*, die zijn vermogen de laatste keer rond de 150 miljoen euro schatte.

Hoe hij dat vergaard heeft, doet Van der Tweel graag uit de doeken. In het kort: van 'chef statiegeld' in de zaak van zijn ouders werkte hij zich op tot vastgoed-, winkel- en horecaondernemer. Nu de Antilliaanse supers verkocht zijn, bezit hij nog zes supermarkten in de regio Nijkerk, plus zes slijterijen, een drogisterij, een evenementencentrum en een hotel.

Geld is nooit zijn drijfveer geweest om te ondernemen, zegt hij. „Het is een middel. En na-

Tegenwoordig zitten veel ondernemers liever thuis bij moeder de vrouw. Dat begrijp ik niet

tuurlijk is het fijn dat ik niet hoeft te sparen voor een paar nieuwe schoenen.“ Zijn grootste uitpattingen? „Een Harley, een Mercedes sportauto, een vliegbrevet. En als ik met mijn zonen en hun gezinnen op Texel ben, zoals vorig weekend, huur ik een mooie boot.“

Op zijn 30ste kocht hij zijn familie uit. „Een verstandige zet“, blikt hij voldaan knikkend terug, in zijn werkkamer boven de Albert Heijn in Nijkerk. „Anders had iedereen willen meekijken. Nu heb ik altijd zelf de beslissingen kunnen nemen. Dat gaat een stuk sneller.“

Zijn vijf broers en zussen hadden niks met het winkeliersvak. „Dat vonden ze maar hard werken. Ze zijn dokter geworden en professor. Ik heb het minst gestudeerd, maar het 't verst geschopt.“

Terloops somt hij een lijstje op van gasten op zijn jubileumfeest. Diverse VVD-kopstukken, bisschoppen en kardinaal Simonis – de katholieke liberaal staat bekend

De dokter zei: ga de helft minder werken. Van honderd ging ik naar vijftig uur per week. Dat waren er al snel weer tachtig

als gulle geveer aan de kerk, partij en tal van lokale goede doelen. „Met Pasen sprak ik de Paus.“

Van der Tweel houdt van hard werken. Hobby's? Die heeft hij niet. „Werken is mijn hobby. Ik vind het zonde van mijn tijd om met zo'n karretje op de golfbaan te gaan lopen.“ Afgelopen nacht was hij bijvoorbeeld pas om 2 uur thuis. Als honorair consul van Suriname, een van zijn talloze nevenfuncties, had hij een lezing gegeven, om daarna nog een Amerikaanse zakenrelatie van Schiphol op te halen. „Ja, ik had ook een chauffeur kunnen sturen. Maar ik blijf toch een kruidenier. Bovendien vervelkom ik graag mijn eigen gasten. En dat wordt gewaardeerd.“

Een beetje moe was hij nog wel, toen vanochtend om half zeven de wekker ging. „Maar dan gooi ik de deuren van mijn balkon open en denk ik: het is weer een mooie dag, vol nieuwe kansen.“

Beroemd is de anekdote over zijn vrouw, die ooit met hun drie kleine kinderen 's avonds langs het gemeentehuis fietste zodat ze hun vader door het raam nog even konden zien. 25 jaar lang zat Van den Tweel voor de VVD in de gemeenteraad van Nijkerk. Geen raadsvergadering sloeg hij over.

„Als ik in Spanje of Italië zat, vloog ik er speciaal voor op en neer. Je bent toch gekozen. Het kostte veel tijd, maar als ondernemer is het ontzettend belangrijk om mee te praten over wat er in je stad gebeurt. Tegenwoordig zitten veel ondernemers liever bij moeder de vrouw. Dat begrijp ik niet.“

Zijn jongste zoon Ferry kwam op zijn 16de om het leven door een verkeersongeluk. Uit verdriet stortte Van den Tweel zich alleen maar dieper in zijn werk. „Ik begon toen met m'n hotels. Wilde vooral niks laten mislukken.“

Drie jaar later kreeg hij een herseninfarct. „Daar heb ik drie dooie vingers aan overgehouden. Het had veel erger kunnen zijn. Het deed me wel beseffen: ik heb ook nog twee andere kinderen en

‘Ik heb ’t minst gestudeerd, maar het ver geschopt’

een vrouw. En mooie bedrijven waarvoor ik verantwoordelijk ben. Toen ben ik beter op mijn gezondheid gaan letten.“ Schaterend: „De dokter zei: ga de helft minder werken. Van honderd ging ik naar vijftig uur per week. Maar dat waren er al snel weer tachtig.“

Of hij meer tijd aan zijn gezin had moeten besteden? „Achteraf had ik er misschien wat vaker moeten zijn. Maar het is gegaan zoals het is gegaan.“ Hij is geen type voor spijt. Ook zakelijk niet. „Natuurlijk zijn er dingen mislukt, maar die hebben nooit de continuïteit van mijn bedrijven in gevaar gebracht. Van m'n ouders heb ik geleerd: koop alleen een nieuwe auto als je genoeg geld overhoudt om er nog een te kunnen kopen.“

Jarenlang bezocht Van den Tweel bijna maandelijks de Antillen. „Dat was altijd erg gezellig. Ik begon al in het vliegtuig met champagne, 's middags met een groep mensen aan het bier, dineren met een fles wijn erbij. Maar het is een pest voor je lichaam, je hebt dan geen zin meer om te werken.“ Tien jaar geleden besloot hij de alcohol af te zweren. „Als ondernemer heb je toch een voorbeeldfunctie voor het lokale management. Dan is het belangrijk dat je fit en scherp bent.“

Als bekende miljonair moest hij op zijn veiligheid letten. „Vooral op Aruba. Ik ga daar 's avonds niet in korte mouwen met een Rolex om de straat op. Zorg dat ik altijd een paar mensen om me heen

heb.“ 's Avonds brengt een chauffeur hem naar zijn goed beveiligde huis.

Een corrupt boevennest, zoals voormalig PVV-Kamerlid Hero Brinkman de Antillen typeerde? Daar wil Van den Tweel niks van weten. „Dat is niet mijn ervaring. Ik heb nooit smeergeld betaald.“ Al was het ondernemen misschien soepeler gegaan als hij dat wel had gedaan, erkent hij. „Dingen gaan daar zo traag. Op Aruba kreeg ik maar geen werkvergunningen voor mijn Nederlandse managers. Dat is een van de redenen dat ik daar ben gestopt.“

In Suriname wil hij graag een nieuwe Van den Tweel supermarkt bouwen. Begin dit jaar is hij een samenwerking aangegaan met

▲ De supermarkten van Van den Tweel op Curaçao. De eigenaar bezocht de eilanden bijna maandelijks.

◀ Gerard van den Tweel: „Van m'n ouders heb ik geleerd: koop alleen een nieuwe auto als je genoeg geld overhoudt om er nog een te kunnen kopen.“

FOTO SASKIA BERDENIS VAN BERLENIUM

Fernandes, een van de grootste levensmiddelenbedrijven van het land en in Nederland bekend van het mierzoete frisdrankje. „Heel mooi, het is een nieuw avontuur.“

Een avontuur dat zijn kinderen niet zullen voortzetten. Zijn oudste zoon Edward werkt parttime in het supermarktbedrijf, middelste zoon George stuurt de vastgoedpoot aan. De zaak leiden willen ze niet.

Jammer? Het belangrijkste is dat de aandelen in handen van de familie blijven, zegt hij. „Een familiebedrijf kan ook worden aangestuurd door een goede buitenstaander. Dat hebben Dirk van den Broek, Leen Hoogvliet en Apie Heijn ook gedaan.“

